

Arrest

nr. 155 599 van 28 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 14 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 september 2015.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GELUYKENS, die loco advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij onvoldoende beroep kon doen - of kan doen bij terugkeer naar Bosnië – op hulp van en/of bescherming door de in Bosnië aanwezige autoriteiten, zoals wordt toegelicht.

In de mate verzoeker zich beklaagt dat de bestreden beslissing werd genomen vier dagen na het gehoor en dat hem aldus niet voldoende tijd werd gegund om bijkomende stukken over te maken, licht

verzoeker niet toe welke essentiële stukken hij nog had willen of kunnen neerleggen die de kern van zijn relaas en zijn vrees voor vervolging betreffen.

Voorts wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

In tegenstelling tot wat verzoeker, onder verwijzing naar algemene rapporten, voorhoudt in het verzoekschrift blijkt uit zijn verklaringen en het politie-attest van 5 september 2014 zelf dat verzoeker wel degelijk terecht kon bij de politie.

Eveneens, en tegenstelling tot wat verzoeker stelt, steunt de bestreden beslissing op informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 12 landeninformatie). Verzoeker preciseert ook niet welke bladzijden waarop de bestreden beslissing steunt niet zijn toegevoegd aan het administratief dossier. De Raad wijst erop dat het niet voldoende is om te verwijzen naar de algemene situatie in een land van herkomst.

Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat voormeld artikel bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Bosnië, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vevat in het administratief dossier blijkt niet dat er in de Bosnië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen (concrete) elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bosnië.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 september 2015, voert verzoekende partij aan dat er in haar geval geen sprake is van bescherming aangezien de politiediensten weigeren een onderzoek in te stellen. Verzoekende partij beklagt zich er nog over dat bij de stukken van het administratief dossier dat zij had aangevraagd een aantal bladzijden ontbreken zodat zij zich niet terdege kon verdedigen. Op de vraag waarom zij niet meteen het Commissariaat-generaal op de hoogte heeft gesteld van de ontbrekende stukken zodat zij zich wel terdege zou kunnen verdedigen stelt verzoekende partij dat daar geen tijd meer voor was gelet op de korte beroepstermijn.

Verzoekende partij haar betoog dat er in haar geval geen sprake is van bescherming aangezien de politiediensten weigeren een onderzoek in te stellen, strookt niet met, doch druist in tegen haar eerdere verklaringen en het door haar aangebrachte politie-attest d.d. 5 september 2014 waaruit blijkt dat de politie haar heeft verhoord omtrent de aanval op haar persoon en de dreigbrieven aan haar gericht -de politie kwam naar het ziekenhuis om verzoekende partij te horen, doch toen bleek dat verzoekende partij nog niet in staat was om verklaringen af te leggen, nodigden zij haar uit zich later op het politiekantoor te melden waar zij werd gehoord-, doch de politie haar meldde dat ze niet veel konden doen aangezien verzoekende partij de daders niet kon identificeren, waarna haar dossier aan de rechtbank werd overgemaakt waar werd nagegaan of er beschermingsmaatregelen dienden te worden getroffen. Verzoekende partij weet echter niet wat er verder met haar klacht is gebeurd aangezien ze niet met zekerheid kan zeggen of zij al dan niet na haar klacht nog de politie heeft gecontacteerd om naar de stand van zaken te informeren. Verzoekende partij haar blote bewering dat er in haar geval geen sprake is van bescherming, gaat aldus, gelet op het voorgaande, geenszins op en mist elke grondslag en alle ernst. Uit niets blijkt en verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat het haar aan nationale bescherming ontbeert. De Raad wijst er nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Met betrekking tot het beklag van verzoekende partij dat bij de stukken van het administratief dossier dat zij had aangevraagd een aantal bladzijden ontbreken zodat zij zich niet terdege kon verdedigen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet verder komt dan een blote bewering aangezien de landeninformatie volledig aan het administratief dossier is toegevoegd (landeninformatie stuk 12, COI Focus "Bosnië en Herzegovina. Beschermingsmogelijkheden." en SRB "Bosnië. Roma"). Zelfs indien een aantal bladzijden van de SRB niet zouden zijn toegevoegd geweest op het ogenblik dat de informatie werd toegestuurd, kan redelijkerwijs aangenomen worden dat verzoekende partij of haar raadsman het CGVS daarvan onmiddellijk in kennis stelt. Dit klemt des te meer nu verwerende partij een "Dienst Advocaten" heeft die elke werkdag geopend is van 9u tot 12u en van 14u tot 16u en uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat de raadsman van verzoekende partij op de hoogte is van het emailadres en het telefoonnummer. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij niet akkoord gaat met de stelling van de commissaris-generaal dat zij kan rekenen op de bescherming van de Bosnische autoriteiten, en dat zij haar stelling kracht bij zet door te steunen op enerzijds informatie uit het administratief dossier en recente informatie van onder andere Human Rights Watch en Amnesty International. Tot slot merkt de Raad nog op dat de bladzijden 8 en 9 geen betrekking hebben op de beschermingsmogelijkheden in Bosnië maar op de algemene situatie van de Roma.

Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 7 september 2015 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontcrachten of weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bosnië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS